

Smiling Faces and Grateful Hearts

By Elder Carlos A. Godoy
Of the Seventy

Leenden och tacksamma hjärtan

Äldste Carlos A. Godoy
i de sjuttios kvorum

October 2025 general conference

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life's challenges and the demands of a growing Church.

A little over a year ago, I was released from my assignment in the Presidency of the Seventy, a change announced here at general conference. Because my name was read near those of General Authorities becoming emeritus, many assumed I was also finishing my time of service. After the conference, I received numerous messages of gratitude and good wishes for my next phase in life. Some even offered to buy my house in North Salt Lake. It was nice to see that I would be missed and also to know we will not have trouble selling our home when I am done. But I am not there yet.

My new assignment took Monica and me to beautiful Africa, where the Church is flourishing. It has been a blessing to serve among the faithful Saints in the Africa South Area and witness the Lord's love for them. It's inspiring to see generational families of all backgrounds, including many successful and well-educated Church members, dedicating their time and talents to serve others.

At the same time, given the region's demographics, many people of modest means are joining the Church and transforming their lives through the blessings of tithing faithfulness and the educational opportunities offered by the Church. Programs such as Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide, and the Perpetual Education Fund bless many lives, especially those of the rising generation.

President James E. Faust once stated, "It has

Storheten i våra heliga i Afrika blir ännu mer uppenbar i deras sätt att hantera livets utmaningar och det som en växande kyrka kräver.

För lite mer än ett år sedan avlöstes jag från mitt uppdrag i de sjuttios presidentskap, en förändring som tillkännagavs här på generalkonferensen. Eftersom mitt namn lästes upp i samma veva som namnen på de generalauktoriteter som fick emeritusstatus, antog många att jag också var färdig med min verksamhet. Efter konferensen fick jag många meddelanden av tacksamhet och lyckönskningar inför min nästa fas i livet. En del av dem erbjöd sig till och med att köpa mitt hus i North Salt Lake. Det var trevligt att se att jag skulle bli saknad och att veta att det inte blir några problem för oss att sälja huset när jag är färdig. Men jag är inte där än.

Mitt nya uppdrag tog Monica och mig till det vackra Afrika där kyrkan blomstrar. Det har varit en välsignelse att få verka bland de trofasta heliga i området Afrika Syd och bevittna Herrens kärlek till dem. Det är inspirerande att se hur generationsfamiljer med olika bakgrunder, även många framgångsrika och välutbildade medlemmar, viger sin tid och sina talanger åt att tjäna andra.

Samtidigt, med tanke på regionens demografi, är det många människor med begränsade resurser som går med i kyrkan och förvandlar sina liv genom välsignelserna av trofast tiondebetalning och utbildningsmöjligheter som kyrkan erbjuder. Program såsom Succeed in School, EnglishConnect, BYU–Pathway Worldwide och Ständiga utbildningsfonden är till hjälp för många, särskilt i det uppväxande släktet.

President James E. Faust sa en gång att "det

been said that this church does not necessarily attract great people but more often makes ordinary people great.”

The greatness of our Saints in Africa becomes even more evident as they face life’s challenges and the demands of a growing Church. They always approach it with a positive attitude. They embody well the well-known teaching from President Russell M. Nelson:

“The joy we feel has little to do with the circumstances of our lives and everything to do with the focus of our lives.

“When the focus of our lives is on God’s plan of salvation ... and Jesus Christ and His gospel, we can feel joy regardless of what is happening—or not happening—in our lives.”

They find joy despite their challenges. They have learned that our relationship with the Savior enables us to approach difficulties with smiling faces and grateful hearts.

Let me share some of my experiences with these faithful Saints who illustrate this principle, starting with Mozambique.

Mozambique

A few months ago, I presided over a stake conference for a one-year-old stake that already had 10 units. More than 2,000 people filled the small chapel and three tents that were set outside. The stake president is 31 years old, his wife is 26, and they have two small children. He leads this growing and challenging stake with no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

In an interview with the patriarch, I learned that his wife was seriously ill, and he struggled to provide for her care. After addressing the issue with the stake president, we gave her a priesthood blessing. I inquired of the patriarch how many patriarchal blessings he gives on average.

“Eight to ten,” he said.

I asked, “Per month?”

He replied, “Per week!” I counseled him that doing that many per weekend was not wise.

“Elder Godoy,” he said, “they keep coming every week, including new members and many youths.” Again, no complaints—only a smiling face and a grateful heart.

After the Saturday evening session of stake conference, on my way to the hotel, I noticed

har sagts att denna kyrka inte alltid drar till sig framstående människor, utan oftare gör vanliga människor framstående”.

Storheten i våra heliga i Afrika blir ännu mer uppenbar i deras sätt att hantera livets utmaningar och det som en växande kyrka kräver. De tar sig alltid an dem med en positiv inställning. De förkroppsligar väl president Russell M. Nelsons välkända lärdom:

”Glädjen vi känner har väldigt lite att göra med våra omständigheter och allt att göra med vårt fokus i livet.

När vårt fokus i livet är på Guds frälsningsplan ... samt på Jesus Kristus och hans evangelium, kan vi känna glädje vad som än händer – eller inte händer – i livet.”

De finner glädje trots sina svårigheter. De har erfarenhet att vår relation med Frälsaren gör det möjligt för oss att ta itu med svårigheter med leenden och tacksamma hjärtan.

Låt mig berätta om några av mina upplevelser med dessa trofasta heliga som illustrerar den här principen, och jag börjar med Moçambique.

Moçambique

För några månader sedan presiderade jag över en stavskonferens för en ett år gammal stav som redan hade tio enheter. Fler än 2 000 personer fyllde det lilla möteshuset och tre tält som hade rests utanför det. Stavspresidenten är 31 år gammal, hans fru är 26 år, och de har två små barn. Han leder denna växande och prövande stav utan klagomål—bara med ett leende och ett tacksamt hjärta.

I en intervju med patriarken fick jag veta att hans fru var allvarligt sjuk, och han hade svårt att ordna så att hon fick vård. Efter att ha tagit upp saken med stavspresidenten gav vi henne en prästadömsvälsignelse. Jag frågade patriarken hur många patriarkaliska välsignelser han ger i medelsnitt.

”Åtta till tio” sa han.

”Per månad?” frågade jag.

”Per vecka!” svarade han. Jag sa till honom att det inte var vist att ge så många varje veckoslut.

”Äldste Godoy”, sa han, ”de kommer vecka efter vecka, och inkluderar nya medlemmar och många ungdomar.” Återigen, inga klagomål – bara ett leende och ett tacksamt hjärta.

Efter lördagskvällens möte på stavskonferensen lade jag på väg till mitt hotell märke till

people buying food along the road late at night. I asked my driver why they were doing it when it was so dark rather than during the day. He responded that they were working during the day to have the money to do it later.

“Oh, they were working today to eat tomorrow,” I said.

But he corrected me: “No, they were working during the day to eat tonight.” I had hoped our members might be in a better situation, but he confirmed that many faced similar challenges in that part of the country. The next morning, during our Sunday session and newly aware of their circumstances, I was even more moved by their smiling faces and grateful hearts.

Zambia

On the way to a Sunday meeting, the stake president and I saw a couple walking along the road with a baby and two small children. We stopped to offer them a ride. They were surprised and delighted. When I asked how far they needed to walk to the chapel, the father replied that it could take 45 minutes to an hour, depending on the children’s pace. They faced this journey back and forth, every Sunday, with no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Malawi

One Sunday before a stake conference, I visited two branches using public schools as meetinghouses. I was shocked by the humble and modest conditions of the buildings, which lacked even some basic amenities. As I met a few members there, I was ready to apologize for the inadequate conditions of their meetinghouse, but they were happy to have a nearby place to gather, avoiding the usual long walk. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Zimbabwe

Following a Saturday of leadership training, the stake president took me to Sunday services held in a rented house. There were 240 people in attendance. Then the bishop introduced 10 new members baptized that week. The congregation was spread across two small rooms, with some members also sitting outside the building, watching the meeting through windows and doors.

människor som köpte mat längs vägen sent på kvällen. Jag frågade chauffören varför de gjorde det när det var så mörkt ute i stället för att göra det på dagen. Han svarade att de arbetade på dagarna för att få pengar till att göra det senare.

”Åh, de har arbetat i dag för att äta i morgon”, sa jag.

Men han rättade mig: ”Nej, de har arbetat under dagen för att kunna äta i kväll.” Jag hade hoppats att våra medlemmar levde under bättre omständigheter, men han intygade att många levde med liknande utmaningar i den delen av landet. Under söndagsmötet nästa morgon gjorde min nya kännedom om deras omständigheter mig ännu mer rörd av deras leenden och tacksamma hjärtan.

Zambia

På vägen till ett söndagsmöte såg stavspresidenten och jag ett par som gick längs vägen med en bebis och två små barn. Vi stannade till för att erbjuda dem skjuts. De blev överraskade och glada. När jag frågade hur långt de behövde gå till möteshuset svarade pappan att det kunde ta dem 45 minuter till en timme, beroende på barnens takt. De färdades fram och tillbaka på det här sättet, varje söndag, utan klagomål – bara med leenden och tacksamma hjärtan.

Malawi

En söndag inför en stavskonferens besökte jag två grenar som använde kommunala skolor som möteshus. Jag blev förskräckt över de enkla och anspråkslösa förhållandena i byggnaderna, där även vissa grundläggande bekvämligheter saknades. När jag träffade några medlemmar där var jag redo att be om ursäkt för de bristfälliga förhållandena i möteshuset, men de var glada att ha en plats i närheten att samlas på, och inte behövde gå så långt. Återigen, inga klagomål – bara leenden och tacksamma hjärtan.

Zimbabwe

Efter ledarskapsutbildningen en lördag tog stavspresidenten med mig till söndagens möten som hölls i en hyrd lokal. 240 personer närvarade. Biskopen presenterade tio nya medlemmar som hade döpts den veckan. Församlingen var uppdelad i två små rum, och några medlemmar satt utanför byggnaden och såg mötet genom fönster och dörrar. Inga klagomål— bara leenden

There were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

Lesotho

I visited this beautiful small country, also known as “the mountain kingdom,” to see a Church district preparing to become a stake. Following a Saturday of meetings, I attended Sunday services in one of their branches in a rented house. The sacramental room was overflowing, with people standing outside the door to participate. I told the branch president that he needed a bigger house. To my surprise, he informed me that this was only half of his membership. The other half would attend a second sacrament meeting after the second hour. Again, there were no complaints—only smiling faces and grateful hearts.

I returned to Lesotho later due to a fatal traffic accident involving several of our youth, already mentioned by Elder D. Todd Christofferson earlier. When I visited the families and leaders, I expected a somber atmosphere. Instead, I encountered strong and resilient Saints who were coping with the situation in an uplifting and inspiring way.

Mpho Aniciah Nku, 14, a surviving accident victim in this picture, illustrated it well in her own words: “Trust in Jesus and always look unto Him, because through Him you’ll find peace, and He will help you in the healing process.”

These are just a few examples where we see their positive attitude because they center their lives in the gospel of Jesus Christ. They know where to find help and hope.

The Savior’s Healing Power

Why can the Savior succor them and us in any circumstances of our lives? The answer can be found in the scriptures:

“And he shall go forth, suffering pains and afflictions and temptations of every kind. ...

“... And he will take upon him their infirmities, that his bowels may be filled with mercy, ... that he may know ... how to succor his people according to their infirmities.”

As Elder David A. Bednar taught, there is no physical pain, anguish, or weakness we can experience that the Savior does not know. “You and I in a moment of weakness may cry out, ‘No one understands [what I am going through]. ...’

och tacksamma hjärtan.

Lesotho

Jag besökte det här vackra lilla landet, även känt som ”kungariket bland molnen” för att se ett distrikt i kyrkan bli en stav. Efter en lördag med möten var jag med på söndagens möten i en av deras grenar i en hyrd lokal. Sakramentssalen var överfull, och många stod utanför dörren för att delta. Jag sa till grenspresidenten att han behövde en större lokal. Till min förvåning talade han om för mig att det här bara var hälften av medlemmarna. Den andra hälften hade ett andra sakramentsmöte efter den andra timmen. Återigen, inga klagomål – bara leenden och tacksamma hjärtan.

Jag återvände senare till Lesotho på grund av en dödsolycka som involverade flera av våra ungdomar som äldste D. Todd Christofferson nämnde tidigare. När jag besökte familjerna och ledarna förväntade jag mig en dyster stämning. I stället mötte jag starka och hårdiga heliga som hanterade situationen på ett upplyftande och inspirerande sätt.

Mpho Aniciah Nku, 14 år, som överlevde olyckan i den här bilden, illustrerade detta så väl med egna ord: ”Lita på Jesus och se alltid till honom, eftersom vi genom honom finner frid, och han hjälper oss i helandeprocessen.”

Det här är bara några exempel på var vi ser deras positiva attityd eftersom deras liv kretsar kring Jesu Kristi evangelium. De vet var de finner hjälp och hopp.

Frälsarens helande kraft

Hur kan Frälsaren hjälpa dem och oss i alla slags omständigheter i livet? Svaret finns i skrifterna:

”Och han ska gå ut och lida smärta och bedrövelser och frestelser av alla slag ...

Och han ska ta på sig deras skröpligheter så att hans inre kan fyllas av barmhärtighet ... så att han ... kan veta hur han ska bistå sitt folk i enlighet med deras skröpligheter.”

Äldste David A. Bednar har sagt att vi inte kan uppleva någon fysisk smärta, ångest eller svaghet som Frälsaren inte har upplevt. ”Du och jag kanske ropar i ett ögonblick av svaghet: ’Ingen förstår [vad jag går igenom]’ ... Kanske ingen

No human being, perhaps, knows. But the Son of God perfectly knows and understands.” And why? Because “He felt and bore our burdens before we ever did.”

I conclude with my testimony of Christ’s words found in Matthew 11:

“Come unto me, all ye that labour and are heavy laden, and I will give you rest.

“Take my yoke upon you, and learn of me; for I am meek and lowly in heart: and ye shall find rest unto your souls.

“For my yoke is easy, and my burden is light.”

Just like those Saints in Africa, I know this promise is true. It is true there, and it’s true everywhere. Of this I testify in the name of Jesus Christ, amen.

mänsklig varelse vet det. Men Guds Son känner till det fullständigt och förstår.” Och varför? Eftersom ”han upplevde och bar våra bördor innan vi gjorde det”.

Jag avslutar med mitt vittnesbörd om Kristi ord i Matteus 11:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar,

för mitt ok är milt och min börda är lätt.”

Precis som de heliga i Afrika vet jag att det här löftet är sant. Det är sant där, och det är sant överallt. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen.